

Magistrații asistenți. Interpretarea dispozițiilor Legii nr. 92/1992 și ale Legii nr. 56/1993 în vigoare la data numirii în funcția de magistrat asistent în sensul că, prin simpla îndeplinire a condiției de vechime, reclamanților ar trebui să le fi conferit de drept gradul profesional de judecător de curte de apel contravine dispozițiilor legale care reglementează promovarea judecătorilor și procurorilor

Prin Hotărârea nr. 105/22.01.2009, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererile de recunoaștere a gradului profesional de judecător de Curte de Apel, obținut în baza dispozițiilor art. 36 și 37 din Legea nr. 56/1993 anterior modificării aduse acestei legi prin O.U.G. nr. 224/2000 formulate de E.C., I.C., L.M., V.M., F.M., R.M., M.A.A., C.F., C.V. și M.V.

A fost respinsă cererea de recunoaștere a gradului profesional de judecător de Curte de Apel formulată de B.O.A., judecător în funcție.

Au fost respinse cererile de recunoaștere a gradului profesional de judecător de Curte de Apel, obținut în baza dispozițiilor art. 36 și 37 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, ulterior modificării aduse acestei legi prin O.U.G. nr. 224/2000 formulate de recurenții P.C., N.N., M.M., C.M., R.D.C., A.A., P.Ș., M.P., S.B.T., I.M., P.L.M. și B.A.N.

Au fost respinse cererile de recunoaștere a gradului profesional de judecător de Curte de Apel, formulate de recurenții I.M.M., D.M. și N.Gh., foști judecători sau procurori.

Au fost respinse cererile de recunoaștere a gradului profesional de judecător de Curte de Apel formulate de magistrații asistenți C.A. și G.G., care au fost înaintați pe loc în gradul de judecător de Curte de Apel, în temeiul prevederilor art. 37 alin. 2 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993 în forma în vigoare anterior modificării aduse prin OUG nr. 224/2000.

Împotriva Hotărârii nr. 105/22.01.2009 a Plenului C.S.M. s-a declarat recurs, în motivarea căruia recurenții au arătat că au calitatea de magistrați, fiind numiți prin Ordinul Președintelui Curții Supreme de Justiție în condițiile Legii nr. 92/1992 și ale Legii nr. 56/1993 că potrivit prevederilor art. 37 alin. 3 din Legea nr. 92/1992, magistrații asistenți au grad de Curte de Apel.

Au precizat recurenții că se impune recunoașterea gradului profesional de judecător de Curte de Apel, întrucât au dobândit gradul profesional corespunzător funcției exercitate și că jurisprudența instanței comunitare europene a reținut posibilitatea prevalării de un drept dobândit dacă faptul generator al

acestui s-a produs sub imperiul unui anumit statut anterior modificării dispozițiilor statutare.

Intimatul a formulat întâmpinare solicitând respingerea recursului ca nefondat.

La termenul din data de 10.04.2009, instanța a pus în discuția părților excepția de necompetență materială a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport de obiectul acțiunii și calitatea părților.

Prin decizia nr. 2145/10.04.2009, Înalta Curte de Casație și Justiție a disjuns recursul formulat B.O.A. și a admis excepția de necompetență, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

În esență, s-a reținut că, față de împrejurarea că hotărârea atacată nu are ca obiect drepturile și cariera judecătorilor, competența de soluționare aparține Curții de Apel ca instanță competentă material potrivit prevederilor art. 10 din Legea nr. 554/2004, republicată.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București cu nr. 1011/1/2009 la data de 25.01.2010.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele.

Prin Hotărârea nr. 105/22.01.2009 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât respingerea cererilor reclamanților, prin care au solicitat recunoașterea gradului profesional de judecător de Curte de Apel.

Reclamanții au susținut că, potrivit Legii nr. 92/1992 și ale Legii nr. 56/1993 în vigoare la data numirii în funcția de magistrat asistent beneficiază de un drept câștigat și anume dreptul de a le fi recunoscut gradul profesional de judecător de Curte de Apel.

De asemenea, se arată că Înalta Curte de Casație și Justiție are o practică unitară în această materie, printr-o serie de decizii aceasta recunoscând unor magistrați asistenți gradul profesional de judecător de Curte de Apel. Prin adoptarea unei hotărâri a gradului profesional dobândit s-ar da curs principiilor generale, cum ar fi: al protecției încrederii legitime, al echivalenței postului și al gradului, al buneii credințe și al solicitudinii, principii generale ale dreptului comunitar aplicabile și în sfera largă a raporturilor de serviciu în spațiul Uniunii Europene.

Reclamanții au concluzionat că, prin modificările succesive ale Legii nr. 303/2004, legiuitorul a exclus din Corpul magistraților, categoria profesională a magistraților asistenți, reducând statutul acestora la o simplă normă de trimitere (art. 66 alin. 4), iar interesul în promovarea prezentei cereri constă în eliminarea arbitrariului juridic cu privire la statutul profesional câștigat în temeiul legislației în vigoare la data numirii în funcție, arbitraru introdus de legiuitor și menținut prin Hotărârea CSM atacată în prezenta cauză.

Curtea a reținut că o parte dintre reclamanți, respectiv E.C., I.C.A., L.M., V.M, F.M, R.M, M.A.A., C.F., C.V. și M.V. au fost numiți și și-au exercitat funcția sub imperiul Legii nr.56/1993, în forma inițială potrivit căreia magistrații asistenți erau numiți dintre judecători sau procurori cu o vechime în grad de cel puțin 4 ani, iar după un stagiul de 4 ani în această funcție, ei puteau fi înaintați pe loc la gradul de președinte de tribunal și după alți doi ani la gradul judecător de Curte de Apel, potrivit art. 37 alin.3 din Legea nr. 56/1993.

Din interpretarea Legii nr. 56/1993 și a Legii nr. 92/1992, termenul de grad

utilizat de legiuitor nu se referă la gradul profesional, acesta raportându-se doar la funcțiile de execuție, nu și la cele de conducere, după cum prevede expres art. 47 din Legea nr. 92/1992, iar pe de altă parte nu poate fi vorba nici de obținerea efectivă a funcției de conducere respective.

În realitate, magistrații asistenți cu o vechime de 4 ani în funcție, obțineau doar salarizarea echivalentă funcției de președinte de tribunal, așa cum s-a statuat prin O.U.G. nr. 224/2000 prin care a fost modificată Legea nr. 56/1993.

Interpretarea dispozițiilor legale menționate, în sensul că, prin simpla îndeplinire a condiției de vechime, reclamanților ar trebui să le fi conferit de drept gradul profesional de judecător de Curte de Apel ar contraveni dispozițiilor legale ce reglementează promovarea judecătorilor și procurorilor, dispoziții ce impun pe lângă îndeplinirea condiției cu privire la vechime și condiția unei activități meritore, precum și susținerea unui examen.

În ceea ce privește cererea reclamanților ce au fost numiți magistrați asistenți după modificarea Legii nr. 56/1993 prin O.U.G. nr. 224/2000:

Art. 37 alin. 3 prevede că magistrații asistenți sunt asimilați ca rang și salarizare judecătorului de Curte de Apel și sunt numiți dintre judecători și procurori cu o vechime în magistratură de 4 ani, iar după un stagiu de 3 ani în această funcție ei pot fi înaintați pe loc în funcția de vicepreședinte de tribunal, iar după alți 3 ani în funcția de președinte de tribunal.

Astfel, potrivit dispozițiilor legale menționate prin efectul asimilării, magistrații asistenți puteau beneficia doar de rangul și salarizarea unui judecător de Curte de Apel, fără însă a

dobândi efectiv gradul profesional de judecător de Curte de Apel.

De vreme ce, asimilarea menționată este reglementată cu caracter de excepție, efectele fiind expres prevăzute, ele nu pot fi extinse și la dobândirea gradului profesional de judecător de Curte de Apel.

În ceea ce privește situația reclamanților G.G. și C.A., înaintate pe loc în gradul de judecător de Curte de Apel conform art. 37 alin. 2 din Legea nr. 56/1993, anterior modificării aduse prin OUG nr. 224/2000, sunt aplicabile dispozițiile art. II al ordonanței, în sensul că magistrații asistenți aflați în această situație sunt asimilați ca rang de salarizare funcției de președinte de tribunal.

Cu privire la situația magistraților asistenți I.M.M., D.M., acestea au îndeplinit funcția de judecător sau procuror anterior numirii în funcția de magistrați asistenți, însă, această funcție a fost exercitată în cadrul judecătoriei, fără a dobândi gradul profesional de judecător de Curte de Apel în condițiile Legii nr. 92/1992.

Au fost eliberate din funcția de judecător și numite în funcția de magistrați asistenți în temeiul Legii nr. 56/1993, acest act normativ neputând constitui motiv pentru dobândirea de către reclamante a gradului profesional de judecător de Curte de Apel,

Reclamanta N.G. a îndeplinit anterior numirii ca magistrat asistent funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, însă la momentul depunerii cererii de recunoaștere a gradului profesional nu mai ocupa această funcție.

Numai în măsura în care aceasta era judecător sau procuror în funcție i se putea recunoaște gradul profesional dobândit anterior.

Cât privește jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reflectată în deciziile atașate cererii de chemare în judecată, Curtea a reținut că acestea constituie decizii de speță, ce nu produc efecte juridice decât pentru părțile din proces.

Așa fiind, Curtea a apreciat Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 105/2009 este legală

și temeinică, astfel că, în temeiul art. 1, 8 din Legea nr. 554/2004, a respins cererea ca neîntemeiată.

(Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 3569/27.09.2010, dosar nr. 1011/1/2009)

**Jurisprudență prelucrată de judecător
Paula Andrada Coțovanu,
Curtea de Apel Pitești**